

Jaana Rantalan puhe verkkoseuroissa 2.4.2020, www.h-y.fi/verkkoseurat

Syyskuussa 1961 YK:n silloinen pääsihteeri Dag Hammarskjöld oli yksityislentokoneella matkalla Kongoon selvittämään Moise Tšomben ja YK:n joukkojen välisiä taisteluita. Tarkoituksena oli saada tulitauko Katangan kapinallisten ja YK:n rauhanturvaajien välille. Matkalla Elisabethvilleen syyskuun 17. ja 18. päivien välisenä yönä lentokone joutui onnettomuuteen ja tuhoutui lähellä Ndolaa Pohjois-Rhodesiassa nykyisen Sambian alueella. Hammarskjöld ja muut 15 koneessa ollutta kuolivat.

Silloisen tutkimuksen mukaan Hammarskjöldin lentokone lensi liian matalalla eikä lentokapteeni nähnyt Ndolan lentoaseman kiitotien päätä. Turvallisuussyistä lentokoneella ei ollut lentosuunnitelmaa. Todisteita pommista, ohjuksesta tai lentokonekaappauksesta ei löytynyt.

Hammarskjöldin kuolema oli tragedia. Hammarskjöld on ainoa tähän mennessä virka-aikanaan kuollut YK:n pääsihteeri. Hänelle myönnettiin Nobelin rauhanpalkinto hänen kuolemansa jälkeen samana vuonna 1961.

Dag Hammarskjöld on sanonut, että ei yksinäisyys ole kirous siksi, että sinulla ei ole ketään kantamassa taakkaasi, vaan siksi, että sinulla ei ole muuta kannettavaa kuin oma taakkasi.

Itseensä käpertynyt sulkee ovensa.

Kuten Jobin kirjassa sanotaan: ”Hänen ruumiinsa tuntee vain oman tuskansa. Hän tajuaa vain oman murheensa.”

Jumala loi ihmisen elämään yhteydessä toisiin ihmisiin.

Ihmisen paikka on ihmisen rinnalla. Tarvitsemme ymmärtämisen ja jakamisen lahjaa, tutustumista vaikeuksienkin salattuun siunaukseen, opettelua jakamaan juuri silloin, kun suurin halu olisi käpertyä sisäänpäin omine kipuineen ja pettymyksineen.

Tämäkin päivä on elettävänä, vaikka huolettaa. Huomisesta emme tiedä, mutta se on jo liki ja odottaa meitä.

On oltava, vaikka palelee tai väsyttää tai turhauttaa tai harmittaa.

On katsottava edessä olevan pimeään silmään, vaikka mieli tekee perääntyä.

Elämään ei ole oikotietä.

Tämänkin päivän maailmassa ihmisille on annettu tehtävä ymmärtää toinen toisiaan, opetella elämään yhdessä, auttamaan ja toivomaan toinen toisilleen hyvää. Se on koko elämänmittainen läksy.

Yksinäisyys ole kirous siksi, että sinulla ei ole ketään kantamassa taakkaasi, vaan siksi, että sinulla ei ole muuta kannettavaa kuin oma taakkasi.

Minä -lauseiden ja ajatusten sijaan meille on hyväksi yhä enemmän opetella käyttämään sanaa me. Niin täytämme Kristuksen antaman tehtävän elää ja palvella toisiamme.

Tänäkin iltana saamme jättää koko elämämme rakastavan Jumalan hyvään hoitoon.

Arkkipiispa Martti Simojoki puhui Nilsiä herättäjäjuhilla vuonna 1985 yhden viimeisimmistä julkisista puheistaan, jota siteeraan tässä aivan lyhyesti, sillä se koskettaa minua. Siteeraan puheesta vain lyhyen osan, mutta se on lähes kokonaan luettavissa Aili Simojoen kirjassa Veljeni Martti. Kirja lienee joillekin tuttu.

”Jää luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on päättymässä.” Nämä sanat lausuttiin Emmauksen tiellä Herran ylösnousemuksen päivänä sille tuntemattomalle miehelle, joka oli kahden opetuslapsen joukkoon liittoutunut. Miehet eivät heti ymmärtäneet eivätkä tienneet, että tämä oli Herra Jeesus itse, mutta heidän sydämensä oli palava heidän kuullessaan, mitä tällä miehellä oli kerrottavaa ja sen tähden he pyysivät:

”Jää Herra luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on päättymässä. ”

Ja Martti Simojoki jatkaa: ”Ajattelen, että tämä pyyntö on yhdelle, jos toisellekin meistä ainakin salaisena mielessämme. Päivä on päättymässä. Olemme paljon kuulleet. Meidän tuntomme sanoo, että Herra Jeesus on varmaankin puhunut jollekin täällä läsnäolijalle. Luultavasti joku meistä on saanut tämän kokea. Vaikka emme olekaan saaneet tällaisia erityisiä armonkokemuksia, niin saammehan kuitenkin pyytää, että Herra Jeesus itse jäisi meidän luoksemme. Saat sinäkin kallis ystävä tätä pyytää. Vaikka tämä päivä olisi mennyt turhaan ohitse, niin sinä aivan erityisesti saat nyt pyytää, että Herra Jeesus itse jäisi tykösi. Sillä Hän on enemmän kuin mikään muu, Hän itse, ja sen tähden sinä saat hartaasti pyytää: ”Jää Herra luokseni, sillä ilta joutuu ja päivä on päättymässä.”

Näin Martti Simojoki Nilsiä herättäjäjuhilla 35 vuotta sitten, ja näin me saamme tänäänkin pyytää. Toivon kaikille meille turvallista ja levollista oloa, kun ilta tulee. Jääköön Herra Jeesus tänäkin iltana jokaisen meidän vieraaksemme suojelemaan ja varjelemaan, hoitamaan meitä läsnäolollaan ja rauhoittamaan mieliämme.